

अमेरिकेसाठीचे भविष्य आणि १८ जुलै, २०२० - क्रमांक दोन

संदेशाचे भक्षण करणे

Jeff Pippenger

2023-08-24

कृपेचा काळ संपुष्टात येण्याच्या अगदी आधी, “या पुस्तकातील भविष्यवाणीची वचने मुद्रांकित करू नका” अशी आज्ञा दिली जाते.

मग तो मला म्हणाला, “या पुस्तकातील भविष्यवाणीची वचने शिक्कामोर्तब करू नकोस; कारण समय जवळ आला आहे. जो अन्यायी आहे, तो अन्यायीच राहो; आणि जो अशुद्ध आहे, तो अशुद्धच राहो; आणि जो नीतिमान आहे, तो नीतिमानच राहो; आणि जो पवित्र आहे, तो पवित्रच राहो.” प्रकटीकरण 22:10, 11.

प्रकटीकरणाच्या पाचव्या अध्यायात, परमेश्वर पिता आपल्या सिंहासनावर विराजमान आहे, आणि त्याच्या हातात एक ग्रंथ आहे जो सात मुद्रांनी शिक्कामोर्तब केलेला आहे.

आणि जो सिंहासनावर बसला होता त्याच्या उजव्या हातात मला एक पुस्तक दिसले, जे आतून व पाठीमागील बाजूस लिहिलेले होते, आणि सात मोहऱ्यांनी बंद केलेले होते. प्रकटीकरण ५:१.

पहिल्या वचनापासून सुरू होणारा हा वृत्तांत सातव्या अध्यायापर्यंत पुढे चालू राहतो, तेव्हा आपण पाहतो की यहुदाच्या वंशाचा सिंह म्हणून दर्शविण्यात आलेला येशू हाच तो आहे जो आपल्या पित्याच्या हातातून पुस्तक घेतो आणि क्रमशः त्यांवरील मोहोर उघडू लागतो. तो जेव्हा सहावी मोहोर उघडतो आणि त्या मोहोराने दर्शविलेला संदेश सादर करतो, तेव्हा सहावा अध्याय समाप्त होतो. तो एका प्रश्नाने समाप्त होतो, जो सातव्या अध्यायात पुढे नेतो; तेथे सहाव्या अध्यायाच्या शेवटच्या वचनात उपस्थित केलेल्या प्रश्नाचे उत्तर आपल्याला आढळते.

कारण त्याच्या क्रोधाचा महान दिवस आला आहे; आणि कोण उभा राहू शकेल? प्रकटीकरण ६:१७.

सातव्या अध्यायात एक लाख चव्वेचाळीस हजार आणि “मोठा लोकसमुदाय” यांची ओळख करून दिली आहे. सातव्या अध्यायात देवाचे लोक प्रस्तुत केल्यानंतर, मग आपण सात शिक्क्यांपैकी सातवा व अंतिम शिक्का काढला जात असल्याचे पाहतो. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील शिक्का मारून बंद करण्यात आलेली एकमेव दुसरी भविष्यवाणी म्हणजे दहाव्या अध्यायातील सात मेघगर्जना होत. साधा मुद्दा असा आहे की, प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील जी एकमेव भविष्यवाणी शिक्का मारून बंद करण्यात आली असून परीक्षाकाळ संपण्यापूर्वी जिचा शिक्का काढला जाऊ शकतो, ती म्हणजे “सात मेघगर्जना.”

अनेक वर्षे, किंबहुना दशके, Future for America ने “सात गडगडाट” काय दर्शवितात हे ओळखले आहे. “सात गडगडाट” ऑगस्ट ११, १८४० पासून २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंतच्या मिलराइट चळवळीचा इतिहास दर्शवितात. Sister White या तथ्याची पुष्टी करतात आणि पुढे असेही जोडतात की “सात गडगडाट” हे “भावी घटनांचेही प्रतिनिधित्व करतात, ज्या त्यांच्या क्रमाने प्रकट केल्या जातील.” या तथ्यांचे सविस्तर विवेचन Habakkuk's Tables मध्ये आढळू शकते, ज्यांना या भविष्यवाणीसंबंधी वास्तविकतांची ओळख नाही त्यांच्यासाठी.

भूतकाळात मांडण्यात आलेल्या सात गडगडाटांच्या सत्याला आजही सत्यत्व आहे; परंतु याच वर्षाच्या ऑगस्ट महिन्यापासून प्रभूंनी या विषयांवरून आपला हात काढून घेतला आहे आणि अधिक समज प्रकट करण्यात आली आहे. आपण प्रकटीकरणाच्या दहाव्या अध्यायापासून प्रारंभ करू, आणि नंतर त्या अध्यायावरील सिस्टर व्हाइट यांच्या भाष्याचा विचार करू. हे करण्यापूर्वी, सात गडगडाटांच्या विचाराशी असंबंधित असे दोन मुद्दे आपण ओळखले पाहिजेत.

पहिला मुद्दा असा आहे की, आता उघड करण्यात आलेल्या सात गडगडाटांच्या सत्याची ओळख पटविण्यासाठी, सात गडगडाट जे काही दर्शवितात ते सर्व त्यांच्या योग्य स्थानी बसविण्यासाठी सत्याच्या अनेक धाग्यांची आवश्यकता आहे. येथे, मी प्रार्थना करतो, संतांचा धीर आहे. यासंबंधित दुसरा मुद्दा असा आहे की, या लेखांचे ध्वनिमुद्रित सादरीकरण निर्माण करणाऱ्या कार्यक्रमाला तो किती वेळ वाचू व बोलू शकतो याची मर्यादा आहे. प्रत्येक लेख त्या कालमर्यादित सामावला पाहिजे. या अध्ययनाच्या प्रारंभापासूनच मी तुम्हांस कळवीत आहे की, सात गडगडाटांनी दर्शविलेल्या सत्याची स्थापना करण्यासाठी काही लेखांची आवश्यकता भासेल. आता दहाव्या अध्यायाकडे.

आणि मी स्वर्गातून उतरून येणारा आणखी एक सामर्थ्यवान देवदूत पाहिला; तो मेघाने आच्छादित होता; त्याच्या मस्तकावर इंद्रधनुष्य होते, आणि त्याचा मुख सूर्याप्रमाणे होता, आणि त्याचे पाय अग्नीच्या स्तंभांसारखे होते. आणि त्याच्या हातात एक उघडे छोटे पुस्तक होते; आणि त्याने आपला उजवा पाय समुद्रावर, आणि डावा पाय पृथ्वीवर ठेवला, आणि सिंह गर्जतो तशा मोठ्या आवाजाने तो ओरडला; आणि त्याने ओरडल्यानंतर सात मेघगर्जनांनी आपले स्वर उच्चारले. आणि त्या सात मेघगर्जनांनी आपले स्वर उच्चारल्यानंतर, मी लिहिण्यास सिद्ध झालो होतो; तेव्हा मी स्वर्गातून एक वाणी मला म्हणताना ऐकली, “ज्या गोष्टी सात मेघगर्जनांनी उच्चारल्या, त्या मुद्रांकित करून ठेव, आणि त्या लिहू नकोस.” आणि मी जो देवदूत समुद्रावर व पृथ्वीवर उभा असलेला पाहिला होता, त्याने आपला हात स्वर्गाकडे उचलला, आणि जो युगानुयुग जिवंत आहे, ज्याने स्वर्ग, आणि त्यातील गोष्टी, आणि पृथ्वी, आणि त्यातील गोष्टी, आणि समुद्र, आणि त्यातील गोष्टी निर्माण केल्या, त्याची शपथ घेऊन म्हणाला की, पुढे विलंब राहणार नाही; परंतु सातव्या देवदूताच्या वाणीच्या दिवसांत, जेव्हा तो कर्ण फुंकण्यास आरंभ करील, तेव्हा देवाचे गूढ पूर्ण होईल, जसे त्याने आपल्या सेवक संदेश्यांना घोषित केले आहे. आणि जी वाणी मी स्वर्गातून ऐकली होती, ती पुन्हा माझ्याशी बोलली, आणि म्हणाली, “जा, जो देवदूत समुद्रावर व पृथ्वीवर उभा आहे, त्याच्या हातातील उघडे छोटे पुस्तक घे.” मग मी त्या देवदूताकडे गेलो, आणि त्याला म्हटले, “मला ते छोटे पुस्तक दे.” आणि तो मला म्हणाला, “ते घे, आणि खाऊन टाक; ते तुझे पोट कडू करील, परंतु तुझ्या तोंडात ते मधासारखे गोड लागेल.” मग मी ते छोटे पुस्तक देवदूताच्या हातातून घेतले, आणि खाऊन टाकले; आणि ते माझ्या तोंडात मधासारखे गोड होते; आणि ते खाल्ल्याबरोबर माझे पोट कडू झाले. आणि तो मला म्हणाला, “तुला अनेक लोक, राष्ट्रे, भाषा आणि राजे यांच्याविषयी पुन्हा भविष्यवाणी करणे आवश्यक आहे.” प्रकटीकरण १०:१-११.

दहाव्या अध्यायावर भाष्य करताना, सिस्टर व्हाइट असे म्हणतात:

“योहानास निर्देश देणारा तो सामर्थ्यवान देवदूत येशू ख्रिस्त यांच्याशिवाय दुसरा कोणी नव्हता. त्याने आपला उजवा पाय समुद्रावर आणि डावा कोरड्या भूमीवर ठेवला, यावरून सैतानाबरोबरच्या महान संघर्षाच्या अंतिम प्रसंगांत तो जी भूमिका पार पाडत आहे ती दर्शविली जाते. ही स्थिती संपूर्ण पृथ्वीवरील त्याच्या सर्वोच्च सामर्थ्याची व अधिकाराची साक्ष देते. हा संघर्ष युगानुयुगे अधिक तीव्र आणि अधिक ठाम होत गेला होता, आणि अंधकाराच्या शक्तींची कुशल कारस्थाने पराकाष्ठेला पोहोचतील त्या अंतिम प्रसंगांपर्यंत तो तसाच चालू राहील. सैतान, दुष्ट मनुष्यांशी एकरूप होऊन, सत्याविषयीचे प्रेम स्वीकारत नाहीत अशा संपूर्ण जगाला आणि चर्चाना फसवील. परंतु तो सामर्थ्यवान देवदूत सर्वांचे लक्ष वेधून घेतो. तो मोठ्या आवाजाने पुकारतो. ज्यांनी सत्याचा विरोध करण्यासाठी सैतानाशी संगनमत केले आहे, त्यांना आपल्या वाणीचे सामर्थ्य व अधिकार दाखविण्यास तो सिद्ध आहे.”

“या सात गडगडाटांनी आपले स्वर उच्चारल्यानंतर, लहान पुस्तकाविषयी दानिएलाला जशी आज्ञा देण्यात आली होती, तशीच योहानास ही आज्ञा येते: ‘सात गडगडाटांनी जे उच्चारले आहे, ते मुद्रांकित करून ठेव.’ हे त्या भावी घटनांशी संबंधित आहे, ज्या त्यांच्या क्रमाने प्रकट केल्या जातील. दिवसांच्या शेवटी दानिएल आपल्या वाट्याच्या स्थानावर उभा राहील. योहान त्या लहान पुस्तकाला अमुद्रांकित अवस्थेत पाहतो. तेव्हा दानिएलाच्या भविष्यवाण्यांना जगाला द्यावयाच्या पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांमध्ये त्यांचे योग्य स्थान प्राप्त होते. त्या लहान पुस्तकाचे अमुद्रांकन हे काळासंबंधीचा संदेश होते.”

“दानीएल आणि प्रकटीकरण ही पुस्तके एकच आहेत. एक भविष्यवाणी आहे, दुसरे प्रकटीकरण; एक सीलबंद पुस्तक आहे, तर दुसरे उघडलेले पुस्तक आहे. मेघगर्जनांनी उच्चारलेली गूढे योहानाने ऐकली, परंतु ती लिहू नयेत अशी त्याला आज्ञा करण्यात आली.”

“योहानाला देण्यात आलेला विशेष प्रकाश, जो सात गर्जनांमध्ये व्यक्त झाला, तो पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांखाली घडून येणाऱ्या घटनांचे एक रेखाटन होता. लोकांनी या गोष्टी जाणणे हितावह नव्हते, कारण त्यांच्या विश्वासाची आवश्यकच कसोटी लागली पाहिजे होती. देवाच्या व्यवस्थेत अत्यंत अद्भुत व प्रगत सत्ये घोषित केली जाणार होती. पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचे संदेश घोषित केले जाणार होते, परंतु या संदेशांनी आपले विशिष्ट कार्य पूर्ण करेपर्यंत यापुढे कोणताही अधिक प्रकाश प्रकट केला जाणार नव्हता. हे त्या देवदूताद्वारे दर्शविले आहे, जो एक पाय समुद्रावर ठेवून उभा आहे आणि अत्यंत गंभीर शपथने जाहीर करीत आहे की पुढे वेळ राहणार नाही.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

११ ऑगस्ट, १८४० रोजी अवतरलेला “पराक्रमी देवदूत” ख्रिस्त होता, आणि त्याच्या हातात असा एक संदेश होता, जो योहानाला खाण्यास सांगितला गेला होता. योहानाने जे खाल्ले ते एक संदेश होते; परंतु तो स्पष्टपणे असा संदेश होता की जो देवाच्या लोकांकडे नेण्यात येणार होता, जगाकडे नव्हे. या उताऱ्यात लक्षित श्रोते कोण आहेत हे ओळखणे महत्त्वाचे आहे; कारण जरी ख्रिस्त ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी अवतरला, ज्यायोगे पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे सामर्थ्यप्रदान चिन्हित झाले, आणि अशा रीतीने पहिल्या देवदूताचा संदेश संपूर्ण जगात केव्हा नेला जाईल हे दर्शविले गेले, तरी योहानाने जे छोटे पुस्तक खायचे होते ते हे ओळखून देते की प्रोटेस्टंटवादाने प्रोटेस्टंटवादाची जबाबदारी मिलराइट लोकांच्या हाती केव्हा सोपविली. ख्रिस्त जेव्हा त्या छोट्या पुस्तकासह अवतरला, तेव्हा तो अरण्यातील मंडळीबरोबरचा आपला करारसंबंध समाप्त करीत होता आणि त्याच वेळी मिलराइट लोकांना आपले नवे निवडलेले करारबद्ध लोक म्हणून ओळख देत होता. मिलराइट लोक असे लोक होते की जे पूर्वी देवाचे लोक नव्हते. संदेष्टे कधीही एकमेकांशी विरोध करीत नाहीत.

आणि तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, आपल्या पायांवर उभा रहा, आणि मी तुझ्याशी बोलेन. तो माझ्याशी बोलला तेव्हा आत्मा माझ्यात आला, आणि त्याने मला माझ्या पायांवर उभे केले, त्यामुळे जो माझ्याशी बोलत होता त्याचे मी ऐकले. आणि तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, मी तुला इस्राएलच्या पुत्रांकडे, माझ्याविरुद्ध बंड केलेल्या बंडखोर राष्ट्राकडे पाठवीत आहे; त्यांनी आणि त्यांच्या पित्यांनी आजच्या दिवसापर्यंत माझ्याविरुद्ध अपराध केला आहे. कारण ते उद्धृत मुले आणि कठोरहृदयी आहेत. मी तुला त्यांच्याकडे पाठवीत आहे; आणि तू त्यांना म्हणशील, प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो. आणि त्यांनी ऐकले किंवा न ऐकले, (कारण ते बंडखोर घराणे आहेत,) तरी त्यांना कळेल की त्यांच्यामध्ये एक संदेष्टा होता. आणि हे मनुष्यपुत्रा, तू त्यांना भिऊ नकोस, त्यांच्या शब्दांनाही भिऊ नकोस; जरी काटे व कुसळे तुझ्याबरोबर असतील, आणि तू विचवांमध्ये वासत असशील, तरी त्यांच्या शब्दांना भिऊ नकोस, त्यांच्या चेहऱ्यांकडे पाहून खचून जाऊ नकोस, जरी ते बंडखोर घराणे असले तरी. आणि त्यांनी ऐकले किंवा न ऐकले, तरी तू माझी वचने त्यांना सांगशील; कारण ते अत्यंत बंडखोर आहेत. पण हे मनुष्यपुत्रा, मी तुला जे सांगतो ते ऐक; त्या बंडखोर घराण्यासारखा तूही बंडखोर होऊ नकोस; आपले तोंड उघड आणि मी तुला देतो ते खा. आणि मी पाहिले, तर पाहा, एक हात माझ्याकडे पुढे करण्यात आला होता; आणि पाहा, त्यात एका पुस्तकाची गुंडाळी होती. आणि त्याने ती माझ्यासमोर उलगडली; आणि ती आतबाहेर लिहिलेली होती; आणि त्यात विलाप, शोक आणि धिक्कार लिहिलेले होते. पुढे तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, तुला जे सापडते ते खा; ही गुंडाळी खा, आणि जा, इस्राएलच्या घराण्याशी बोल. तेव्हा मी माझे तोंड उघडले, आणि त्याने मला ती गुंडाळी खारू घातली. आणि तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, मी तुला देत असलेली ही गुंडाळी आपले पोट खारू दे, आणि आपली अंतरे त्याने भरून टाक. मग मी ती खाल्ली; आणि ती माझ्या तोंडात गोड मधासारखी होती. आणि तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, जा, इस्राएलच्या घराण्याकडे जा, आणि माझ्या वचनांनी त्यांच्याशी बोल. कारण तुला परक्या भाषेच्या आणि कठीण बोलीच्या लोकांकडे नव्हे, तर इस्राएलच्या घराण्याकडे पाठविले आहे; अनेक परक्या भाषेच्या आणि कठीण बोलीच्या लोकांकडे नव्हे, ज्यांचे शब्द तुला समजणार नाहीत. नक्कीच, मी तुला त्यांच्याकडे पाठविले असते, तर त्यांनी तुझे ऐकले असते. पण इस्राएलचे घराणे तुझे ऐकणार नाही; कारण ते माझे ऐकणार नाहीत; कारण इस्राएलचे सर्व घराणे उद्धृत आणि कठोरहृदयी

आहे. पाहा, मी तुझे मुख त्यांच्या मुखांसमोर कठोर केले आहे, आणि तुझे कपाळ त्यांच्या कपाळांसमोर कठोर केले आहे. गारगोटीपेक्षाही कठीण अशा हिऱ्यासारखे मी तुझे कपाळ केले आहे; त्यांना भिऊ नकोस, त्यांच्या चेहऱ्यांकडे पाहून खचून जाऊ नकोस, जरी ते बंडखोर घराणे असले तरी. पुढे तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, मी तुला जी सर्व वचने बोलेन ती आपल्या हृदयात ग्रहण कर, आणि आपल्या कानांनी ऐक. यहेज्केल 2:1-3:10.

जेव्हा योहानाने घेतलेले आणि खाल्लेले छोटे पुस्तक घेऊन ख्रिस्त खाली उतरला, तेव्हा ते त्याच्या “तोंडात मधासारखे गोड” होते. प्रकटकर्ता योहान आणि येहेज्केल—या दोघांनीही ख्रिस्ताच्या “हातातून” संदेश घेतला. येहेज्केलकडे, आणि म्हणूनच योहानाकडे, “इस्त्राएलच्या घराण्याला” देण्यासाठी संदेश होता, इस्त्राएलच्या बाहेरील लोकांसाठी नव्हे. इस्त्राएलबाहेरील लोकांनी तो संदेश ऐकला असता, तर त्यांनी तो स्वीकारला असता; परंतु इस्त्राएलने नाही, कारण इस्त्राएलचे “सर्व घराणे” “निर्लज्ज आणि कठोरहृदयी” आहेत. इस्त्राएलचे संपूर्ण घराणे (सर्व घराणे) पूर्णपणे बंडखोर होते. इ.स. 1840 मध्ये प्रकटीकरण अध्याय दहामध्ये इस्त्राएलचे प्रतिनिधित्व अरण्यातील मंडळी म्हणून करण्यात आले होते. त्यांनी त्यांच्या परीक्षाकालाचा प्याला पूर्ण भरला होता.

जरी हा संदेश इस्त्राएलाकडून ऐकला जाणार नव्हता, तरीही त्यांना पहिल्या देवदूताच्या प्रकाशाचा नकार दिल्याबद्दल उत्तरदायी धरण्याच्या हेतूने, संदेष्ट्यास त्यांच्यापर्यंत त्या लहान पुस्तकाचा संदेश नेण्याची आज्ञा देण्यात आली होती. न्यायाच्या पुस्तकांमध्ये, त्यांच्या “मध्ये” असलेल्या “संदेष्ट्याचा” संदेश ऐकण्यास नकार दिल्याबद्दल त्यांना उत्तरदायी धरले जाणार होते. संदेष्ट्याचा नकार देणे म्हणजे देवदूत गॅब्रिएलकडून त्या संदेष्ट्याला देण्यात आलेल्या संदेशाचाच नकार देणे होय; आणि गॅब्रिएलने स्वतः तो संदेश ख्रिस्ताकडून प्राप्त केला होता, ज्याने तो पित्याकडून प्राप्त केला होता. जेव्हा ख्रिस्त आपल्या हातात त्या लहान पुस्तकाचा संदेश घेऊन खाली उतरला, तेव्हा ते त्याच्या बाप्तिस्म्यावेळी पवित्र आत्मा अवतरला त्या प्रसंगाशी समांतर होते. याची पूर्वेष्ट्या जळत्या झुडपाजवळ मोशेच्या अनुभवामध्ये दाखविण्यात आली होती, आणि तोच तो मार्गचिन्ह आहे जो प्रत्येक सुधारक चळवळीत आढळतो.

“पृथ्वीवरील देवाचे कार्य, युगानुयुगे, प्रत्येक महान सुधारणा किंवा धार्मिक चळवळीत एक लक्षणीय साम्य दर्शविते. मनुष्यांशी देवाच्या व्यवहाराची तत्त्वे सदैव तीच असतात. वर्तमानकाळातील महत्त्वपूर्ण चळवळींना भूतकाळातील चळवळींची समांतरता आहे, आणि पूर्वीच्या युगांतील मंडळीच्या अनुभवात आपल्या स्वतःच्या काळासाठी अत्यंत मोलाचे धडे आहेत.” *The Great Controversy*, 343.

११ ऑगस्ट १८४० रोजी ऑटोमन सर्वोच्चत्वाचा झालेला पतन (जेव्हा योहान आणि येहेज्केल यांनी ख्रिस्ताच्या “हातात” असलेले छोटे पुस्तक खाल्ले, तोच तो काळ) हे १७९८ मध्ये “अंतकाळी” “पोहोचलेला” पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या “सामर्थ्यप्राप्तीचे” चिन्ह ठरते. मिलरवादींच्या प्रमुख भविष्यवाणीविषयक नियमाच्या—एक दिवस म्हणजे एक वर्ष या तत्त्वाच्या—पुष्टीकरणाद्वारे त्यास “सामर्थ्य” प्राप्त झाले. त्यानंतर ख्रिस्ताने, आपल्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी जसे केले होते तसेच, मिलरवादी मंदिराच्या पायाची उभारणी आरंभ केली.

“नाथानेलचा डळमळीत विश्वास आता दृढ झाला, आणि त्याने उत्तर देऊन म्हटले, ‘रब्बी, आपण देवाचे पुत्र आहात; आपण इस्त्राएलचे राजा आहात.’ येशूने त्याला उत्तर देऊन म्हटले, ‘मी तुला म्हटले की, मी तुला अंजिराच्या झाडाखाली पाहिले, म्हणून तू विश्वास ठेवतोस काय? याहून मोठ्या गोष्टी तू पाहशील.’ आणि तो त्याला म्हणाला, ‘खरेच, खरेच, मी तुम्हांला सांगतो, यापुढे तुम्ही स्वर्ग उघडलेला, आणि देवदूत मनुष्याच्या पुत्रावर चढताना व उतरतानाही पाहाल.’”

“या पहिल्या काही शिष्यांमध्ये, ख्रिस्ती मंडळीचा पाया वैयक्तिक प्रयत्नांद्वारे घातला जात होता. योहानाने प्रथम आपल्या दोन शिष्यांना ख्रिस्ताकडे वळविले. मग त्यांपैकी एकाने आपल्या भावाला शोधून काढले आणि त्याला ख्रिस्ताकडे आणले. त्यानंतर त्याने फिलिप्पाला आपल्या मागे येण्यास बोलाविले, आणि तो नथनेलाचा शोध घेण्यासाठी गेला.” *Spirit of Prophecy*, volume 2, 66.

जेव्हा ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी ख्रिस्त आपल्या हातात उघडे लहान पुस्तक घेऊन खाली उतरला, तेव्हा त्याची पूर्वेष्ट्या ख्रिस्ताच्या पृथ्वीवरील इतिहासातील सुधारणा-चळवळीत दाखविण्यात आली होती; कारण प्रत्येक

सुधारणा-चळवळीत अगदी त्याच मार्गचिन्हांचा समावेश असतो. मोशे आणि त्याने पुढे नेलेल्या सुधारणा-चळवळीतही तेच मार्गचिन्ह होते. जळत्या झुडपाजवळ मोशेला आलेला अनुभव हा ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यावेळी पवित्र आत्मा उतरल्याचा प्रतिरूप होता; आणि तो पुढे १८४० चे प्रतिरूप ठरला, जे पुढे १९ सप्टेंबर, २००१ चे प्रतिरूप ठरते, जेव्हा प्रकटीकरण अठराचा पराक्रमी देवदूत खाली उतरला.

पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे “आगमन”, आणि दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे “आगमन” तसेच तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे “आगमन” हे सर्व देवदूतांद्वारे दर्शविले गेले आहे. पहिल्या देवदूताच्या हातात एक लहान पुस्तक आहे, दुसऱ्याच्या हातात एक लेखन होते आणि तिसऱ्याच्या हातात एक चर्मपत्र होते. दोन किंवा तीन साक्षीदारांच्या साक्षीवर एखादे सत्य स्थापित होते. हे तिन्ही देवदूत, त्यांच्या आगमनाच्या वेळी असोत वा सामर्थ्यप्राप्तीच्या वेळी, त्यांच्या हातात एक संदेश धारण करून आहेत.

पहिल्या देवदूताचा संदेश “सामर्थ्यसंपन्न” झाला तेव्हा जो संदेश त्यांनी ग्रहण केला, त्यांचे प्रतिनिधित्व योहान व यहेज्केल करतात; आणि तो ऐतिहासिक मार्गचिन्ह १७९८ मध्ये पहिल्या देवदूताचा संदेश “आला” त्या काळापेक्षा वेगळा आहे.

एखाद्या संदेशाच्या “आगमन” आणि त्याच्या “सामर्थ्यप्राप्ती” यांतील भेद लक्षात घेणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे. पुढील उतारा आपण विचारात घेत असताना, पहिल्या देवदूताचा उद्देश आणि प्रकटीकरण अध्याय अठरा मधील, आपल्या गौरवाने पृथ्वी प्रकाशित करणाऱ्या देवदूताचा उद्देश हे एकसारखेच आहेत, याची नोंद घ्या. तसेच हेही लक्षात घ्या की प्रत्येक संदेश विभागणी घडवून आणतो व उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण करतो.

“पृथ्वीवर चालू असलेल्या कार्यामध्ये संपूर्ण स्वर्गाने किती गहिरी रुची घेतली होती, हे मला दाखविण्यात आले. येशूने एका सामर्थ्यवान देवदूतास [पहिला देवदूत] पृथ्वीवर उतरून तेथील रहिवाशांना त्याच्या दुसऱ्या आगमनासाठी सिद्ध होण्याची चेतावणी देण्याची आज्ञा केली. तो देवदूत स्वर्गातील येशूच्या सान्निध्यातून निघाला तेव्हा, त्याच्या पुढे अत्यंत तेजस्वी व गौरवमय प्रकाश जात होता. मला सांगण्यात आले की, त्याचे ध्येय पृथ्वीला आपल्या गौरवाने प्रकाशित करणे आणि मनुष्यास देवाच्या येऊ घातलेल्या कोपाविषयी चेतावणी देणे हे होते. असंख्य लोकांनी तो प्रकाश स्वीकारला. त्यांपैकी काही अत्यंत गंभीर भासत होते, तर काही आनंदित आणि हर्षमग्न होते. ज्यांनी तो प्रकाश स्वीकारला, त्यांनी सर्वांनी आपली मुखे स्वर्गाकडे वळविली आणि देवाचे गौरव केले. तो प्रकाश सर्वांवर पडला होता, तरी काही जण केवळ त्याच्या प्रभावाखाली आले, पण त्याला मनापासून स्वीकारले नाही. अनेक जण प्रचंड संतापाने भरून गेले. सेवकवर्ग आणि लोक दुष्टांच्या संगतीने एकत्र झाले आणि त्या सामर्थ्यवान देवदूताने प्रकट केलेल्या प्रकाशाला ठामपणे विरोध केला. परंतु ज्यांनी तो प्रकाश स्वीकारला, ते सर्व जगापासून अलिप्त झाले आणि एकमेकांशी घनिष्ठपणे एकरूप झाले.”

“सैतान आणि त्याचे दूत शक्य तितक्या अधिक लोकांची मने प्रकाशापासून दूर वळविण्याच्या प्रयत्नात अत्यंत तत्परतेने गुंतले होते. ज्यांनी तो प्रकाश नाकारला, त्यांना अंधकारात सोडण्यात आले. मी देवदूताला देवाच्या आपल्या नामधारी लोकांवर अत्यंत गंभीर रसिकतेने लक्ष ठेवताना पाहिले, जेणेकरून स्वर्गीय उगमाचा संदेश त्यांच्यासमोर सादर करण्यात आला तेव्हा त्यांनी जो स्वभाव विकसित केला त्याची नोंद करता यावी. आणि जे फार बरेच जण येशूवर प्रेम असल्याचा दावा करीत होते, त्यांनी स्वर्गीय संदेशाकडून तुच्छतेने, उपहासाने आणि द्वेषाने पाठ फिरविली, तेव्हा एका देवदूताने आपल्या हातात पत्रपत्रिका धरून त्या लज्जास्पद वृत्ताची नोंद केली. येशूला त्याच्या नामधारी अनुयायांकडून अशा रीतीने तुच्छ लेखले जावे यामुळे सर्व स्वर्ग संतापाने भरून गेला.”

“मी विश्वासू जनांची निराशा पाहिली, कारण त्यांनी अपेक्षित वेळी आपल्या प्रभूला पाहिले नाही. भविष्य लपवून ठेवणे आणि आपल्या लोकांना निर्णयाच्या टप्प्यापर्यंत आणणे, हा देवाचा हेतू होता. ख्रिस्ताच्या आगमनाच्या निश्चित समयाच्या प्रचाराशिवाय, देवाने उद्दिष्ट केलेले कार्य पूर्ण झाले नसते. न्यायनिवाडा आणि कृपाकालाच्या समाप्तीशी संबंधित महान घटनांसाठी भविष्यकाळाकडे फार दूर पाहण्यास सैतान फार अनेकांना प्रवृत्त करीत होता. लोकांना वर्तमानकाळातील तयारीसाठी मनापासून शोध घेण्यास आणणे आवश्यक होते.”

“काळ जसजसा पुढे गेला, तसे ज्यांनी देवदूताचा प्रकाश पूर्णपणे स्वीकारला नव्हता ते त्या संदेशाचा तिरस्कार करणाऱ्यांशी एकरूप झाले, आणि त्यांनी निराश झालेल्यांवर उपहासाने आघात केला. देवदूतांनी ख्रिस्ताचे अनुयायी असल्याचा दावा करणाऱ्यांची स्थिती नोंदून ठेवली. निश्चित काळ उलटून गेल्यामुळे त्यांची कसोटी झाली व ते सिद्ध झाले, आणि फार मोठ्या संख्येने लोक तराजूत तोलले गेले व अपुरे आढळले. त्यांनी मोठ्या आवाजात आपण ख्रिस्ती असल्याचा दावा केला, तरी जवळजवळ प्रत्येक बाबतीत ते ख्रिस्ताचे अनुसरण करण्यात अपयशी ठरले. येशूचे अनुयायी असल्याचा दावा करणाऱ्यांची ही अवस्था पाहून सैतान आनंदित झाला.”

“त्याने त्यांना आपल्या सापळ्यात अडकवले होते. त्याने बहुतेकांना सरळ मार्ग सोडून जाण्यास प्रवृत्त केले होते, आणि ते स्वर्गात दुसऱ्या कोणत्या तरी मार्गाने चढण्याचा प्रयत्न करीत होते. देवदूतांनी शुद्ध व पवित्र लोकांना सियोनमध्ये पाप्यांबरोबर आणि जगप्रेमी ढोंगी लोकांबरोबर मिसळलेले पाहिले. त्यांनी येशूच्या खऱ्या शिष्यांवर लक्ष ठेवले होते; परंतु भ्रष्ट लोक पवित्रांवर प्रभाव टाकीत होते. ज्यांच्या अंतःकरणांत येशूला पाहण्याची तीव्र इच्छा जळत होती, त्यांना त्यांच्या विश्वासाचा दावा करणाऱ्या बंधूंनी त्यांच्या आगमनाविषयी बोलण्यास मनाई केली. देवदूतांनी ते दृश्य पाहिले आणि आपल्या प्रभूच्या प्रकट होण्यावर प्रेम करणाऱ्या अवशिष्टांबद्दल सहानुभूती दाखविली.”

“आणखी एक सामर्थ्यवान देवदूत [दुसरा देवदूत] पृथ्वीवर उतरून येण्यासाठी नियुक्त करण्यात आला. येशूने त्याच्या हातात एक लेख ठेविला, आणि तो पृथ्वीवर आला तेव्हा त्याने उद्घोष केला, ‘बाबेल पडली आहे, पडली आहे.’ मग मी निराश झालेल्यांना पुन्हा आपले डोळे स्वर्गाकडे उचलताना पाहिले, आणि ते आपल्या प्रभूच्या प्रकट होण्याकडे विश्वास व आशेने पाहत होते. परंतु अनेक जण जणू काही झोपेत असल्याप्रमाणे जड अवस्थेतच राहिलेले दिसत होते; तरीही त्यांच्या मुखमुद्रांवर गहन शोकाची छटा मला दिसत होती. निराश झालेल्यांनी शास्त्रवचनांतून पाहिले की ते विलंबकाळात होते, आणि दर्शनाची पूर्तता होईपर्यंत त्यांनी धीराने प्रतीक्षा केली पाहिजे. ज्या त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी 1843 मध्ये आपल्या प्रभूची वाट पाहिली होती, त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी 1844 मध्ये त्याची अपेक्षा केली. तरी मी पाहिले की बहुसंख्यांकांकडे 1843 मध्ये त्यांच्या विश्वासाला जे सामर्थ्यचिन्ह होते, ती ऊर्जा नव्हती. त्यांच्या निराशेमुळे त्यांचा विश्वास मंदावला होता.”

“देवाचे लोक दुसऱ्या देवदूताच्या घोषणेत एकवटले असता, स्वर्गीय सैन्याने त्या संदेशाचा परिणाम अतिशय खोल स्वरूपाने लक्षात घेतला. ज्यांनी ख्रिस्ती हे नाव धारण केले होते अशांपैकी अनेकांनी निराश झालेल्यांकडे तुच्छता व उपहासाने वळताना त्यांनी पाहिले. उपहास करणाऱ्या ओठांतून हे शब्द पडले, ‘तुम्ही अजून वर गेले नाहीत!’ तेव्हा एका देवदूताने ते लिहून ठेवले. देवदूत म्हणाला, ‘ते देवाची थड्या करीत आहेत.’ प्राचीन काळी केलेल्या अशाच एका पापाकडे माझे लक्ष पुन्हा वेधण्यात आले. एलियाला स्वर्गात नेण्यात आले होते, आणि त्याचा झगा एलीशावर पडला होता. तेव्हा दुष्ट तरुण, ज्यांनी आपल्या पालकांकडून देवाच्या मनुष्याचा तिरस्कार करायला शिकले होते, त्यांनी एलीशाचा पाठलाग केला आणि उपहासाने ओरडले, ‘वर जा, अरे टकल्या; वर जा, अरे टकल्या.’ अशा प्रकारे त्याच्या सेवकाचा अपमान करून त्यांनी देवाचाच अपमान केला, आणि त्यांना त्याच ठिकाणी तत्क्षणी शिक्षा भोगावी लागली. त्याचप्रमाणे, संतांच्या वर जाण्याच्या कल्पनेची ज्यांनी थड्या व टिंगल केली आहे, त्यांना देवाच्या कोपाचा सामना करावा लागेल, आणि आपल्या सृष्टीकर्त्याशी चेष्टा करणे ही क्षुल्लक गोष्ट नाही, हे त्यांना अनुभवाने कळविले जाईल.”

“येशूने आपल्या लोकांचा खचलेला विश्वास पुन्हा जागृत व दृढ करण्यासाठी, आणि त्यांना दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे तसेच स्वर्गात लवकरच होऊ घातलेल्या महत्त्वपूर्ण घडामोडीचे आकलन होण्यासाठी तयार करण्यासाठी, इतर देवदूतांना त्वरेने उडण्याची आज्ञा दिली. मी पाहिले की या देवदूतांनी येशूकडून महान सामर्थ्य व प्रकाश प्राप्त केला आणि दुसऱ्या देवदूताला त्याच्या कार्यात साहाय्य करण्यासाठी आपली नेमणूक पूर्ण करण्याकरिता ते त्वरेने पृथ्वीवर उडून गेले. देवदूतांनी, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यासाठी बाहेर पडा,’ अशी हाक मारली तेव्हा देवाच्या लोकांवर एक महान प्रकाश प्रकट झाला. मग मी पाहिले की हे निराश झालेले लोक उठले आणि दुसऱ्या देवदूताशी एकरूप होऊन जाहीर करू लागले, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यासाठी बाहेर पडा.’

देवदूतांकडून आलेला प्रकाश सर्वत्र अंधकार भेदून गेला. सैतान आणि त्याचे देवदूत हा प्रकाश पसरू नये आणि त्याचा उद्दिष्ट परिणाम साध्य होऊ नये म्हणून त्याला अडथळा आणू पाहत होते. त्यांनी स्वर्गातील देवदूतांशी वाद घातला, त्यांना सांगितले की देवाने लोकांना फसवले आहे, आणि त्यांच्या सर्व प्रकाश व सामर्थ्य असूनही ते जगाला ख्रिस्त येत आहे यावर विश्वास ठेवण्यास प्रवृत्त करू शकणार नाहीत. परंतु सैतान मार्ग बंद करून लोकांची मने त्या प्रकाशापासून दूर ओढण्याचा प्रयत्न करीत असतानाही, देवाचे देवदूत आपले कार्य चालूच ठेवत राहिले....”

“येशूची पवित्र स्थानी सेवा समाप्त झाली, आणि तो परमपवित्र स्थानी प्रवेश करून देवाच्या नियमांचा समावेश असलेल्या करारपेटीसमोर उभा राहिला, तेव्हा त्याने जगाकडे तिसरा संदेश घेऊन आणखी एक समर्थ देवदूत पाठविला. त्या देवदूताच्या हातात एक चर्मपत्र ठेवण्यात आले होते; आणि तो सामर्थ्य व महिमेसह पृथ्वीवर उतरला तेव्हा, त्याने मनुष्याला कधीही दिलेल्या सर्वात भयंकर धमकीसह एक भयावह इशारा जाहीर केला. हा संदेश देवाच्या लेकरांना त्यांच्या पुढे असलेल्या परीक्षेच्या व क्लेशाच्या घडीचे दर्शन घडवून त्यांना सावध ठेवण्यासाठी नेमलेला होता. देवदूत म्हणाला, ‘ते पशू आणि त्याच्या प्रतिमेशी निकट संघर्षात आणले जातील. त्यांना अनंत जीवनाची एकमेव आशा स्थिर राहण्यातच आहे. त्यांचे प्राण धोक्यात आले तरी त्यांनी सत्याला घट्ट धरून ठेवले पाहिजे.’ तिसरा देवदूत आपला संदेश अशा रीतीने समाप्त करतो: ‘येथे संतांचा धीर आहे: येथे ते आहेत जे देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि येशूवरील विश्वास राखतात.’ त्याने ही वचने पुन्हा उच्चारली तेव्हा, त्याने स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे निर्देश केला. हा संदेश स्वीकारणाऱ्या सर्वांच्या मनांना परमपवित्र स्थानी वळविले जाते, जिथे येशू करारपेटीसमोर उभा राहून, ज्यांच्यासाठी कृपा अद्याप थांबून आहे त्यांच्यासाठी आणि ज्यांनी देवाच्या नियमांचे अज्ञानाने उल्लंघन केले आहे अशांसाठी, आपली अंतिम मध्यस्थी करीत आहे. हे प्रायश्चित्त नीतिमान मृतांसाठी तसेच नीतिमान जिवंतांसाठीही केले जाते. यात ते सर्व समाविष्ट आहेत, जे ख्रिस्तावर विश्वास ठेवून मेले, परंतु देवाच्या आज्ञांविषयीचा प्रकाश न मिळाल्यामुळे, त्यातील विधाने मोडून अज्ञानाने पाप केले होते.”

Early Writings, 245-254.

त्याच पुस्तकात काही पाने पुढे, नुकत्याच उल्लेख केलेल्या त्याच संकल्पनांचा संदर्भ देत, सिस्टर व्हाईट स्पष्ट करतात की मिलराइट इतिहासातील त्या तीन संदेशांचा नकार ख्रिस्ताच्या इतिहासात प्रतिरूपित झाला होता. तेथे त्या दोन साक्षी पुरवितात, ज्या एका प्रगामी परीक्षेच्या प्रक्रियेची ओळख करून देतात; आणि पुढील परीक्षेकडे जाण्यासाठी प्रत्येक परीक्षेत विजय आवश्यक असतो.

“मी एका समूहाला पाहिले की ते उत्तम प्रकारे संरक्षित व दृढ उभे होते, आणि जे मंडळीच्या प्रस्थापित विश्वासाला अस्थिर करू पाहत होते त्यांना ते किंचितही पाठिंबा देत नव्हते. देवाने त्यांच्याकडे अनुमोदनाने पाहिले. मला तीन पायऱ्या दाखविण्यात आल्या—पहिल्या, दुसऱ्या, आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेश. माझ्याबरोबर असलेल्या देवदूताने म्हटले, ‘जो कोणी या संदेशांतील एखादा गोटा हलवील किंवा एक खिळीसुद्धा ढवळवील त्याच्यावर धिक्कार असो. या संदेशांचे खरे आकलन अत्यंत महत्त्वाचे आहे. आत्म्यांचे भविष्य ते कशा प्रकारे स्वीकारले जातात यावर अवलंबून आहे.’ मला पुन्हा या संदेशांमधून खाली आणण्यात आले, आणि मी पाहिले की देवाच्या लोकांनी आपला अनुभव किती मोठ्या किमतीने विकत घेतला होता. तो मोठ्या दुःखातून आणि कठोर संघर्षातून प्राप्त झाला होता. देवाने त्यांना पाऊलोपाऊल पुढे नेले होते, जोपर्यंत त्याने त्यांना एका भक्कम, अचल व्यासपीठावर उभे केले नव्हते. मी काही व्यक्तींना त्या व्यासपीठाजवळ येताना आणि पाया तपासतांना पाहिले. काहींनी आनंदाने तत्क्षणी त्यावर पाऊल ठेवले. इतरांनी पायामध्ये दोष शोधण्यास सुरुवात केली. त्यांना त्यात सुधारणा व्हाव्यात असे वाटत होते, आणि मग ते व्यासपीठ अधिक परिपूर्ण होईल, आणि लोक अधिक सुखी होतील. काहीजण ते तपासण्यासाठी व्यासपीठावरून खाली उतरले आणि तो पाया चुकीचा घातला आहे असे घोषित केले. परंतु मी पाहिले की जवळजवळ सर्वजण त्या व्यासपीठावर दृढ उभे राहिले आणि जे खाली उतरले होते त्यांना आपल्या तक्रारी थांबवण्याचा उपदेश करू लागले; कारण देव हा मुख्य बांधकामकर्ता होता, आणि ते त्याच्याविरुद्ध लढत होते. त्यांनी देवाच्या त्या अद्भुत कार्याची उजळणी केली, ज्याने त्यांना त्या दृढ व्यासपीठापर्यंत आणले होते, आणि एकचित्त होऊन त्यांनी आपले डोळे स्वर्गाकडे उचलले व मोठ्या आवाजाने देवाचे गौरव केले. याचा परिणाम असा झाला की ज्यांनी तक्रार केली होती व व्यासपीठ सोडले होते त्यांपैकी

काहीवर त्याचा प्रभाव पडला, आणि त्यांनी नम्र मुद्रेने पुन्हा त्यावर पाऊल ठेवले.”

“ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या घोषणेकडे मला पुन्हा निर्देशित करण्यात आले. योहानाला एलियाच्या आत्म्यात व सामर्थ्यात [पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतीकरूप] येशूचा मार्ग तयार करण्यासाठी पाठविण्यात आले. ज्यांनी योहानाची साक्ष नाकारली, त्यांना येशूच्या शिकवणीचा [दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतीकरूप] काही लाभ झाला नाही. त्याच्या आगमनाची पूर्वघोषणा करणाऱ्या संदेशाविरुद्ध त्यांच्या विरोधामुळे ते अशा स्थितीत गेले की, तो मशीहा होता याचा सर्वात बलवान पुरावा ते सहजपणे स्वीकारू शकले नाहीत. सैतानाने योहानाचा संदेश नाकारणाऱ्यांना आणखी पुढे नेले, म्हणजे ख्रिस्तालाही [तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतीकरूप] नाकारून क्रूसावर खिळण्यापर्यंत. असे करताना त्यांनी स्वतःला अशा ठिकाणी आणून ठेवले की, पेंटेकोस्ताच्या दिवशीचा आशीर्वाद [प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताचे प्रतीकरूप] ते प्राप्त करू शकले नाहीत; तो आशीर्वाद त्यांना स्वर्गीय पवित्रस्थानात प्रवेशाचा मार्ग शिकविला असता. मंदिराचा पडदा फाटणे याने दाखवून दिले की, यहुदी यज्ञ आणि विधी यापुढे स्वीकारले जाणार नव्हते. महान बलिदान अर्पण केले गेले होते आणि ते स्वीकारलेही गेले होते; आणि पेंटेकोस्ताच्या दिवशी उतरलेला पवित्र आत्मा शिष्यांचे मन पृथ्वीवरील पवित्रस्थानापासून स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे घेऊन गेला, जिथे येशू आपल्या स्वतःच्या रक्ताद्वारे प्रवेशला होता, जेणेकरून आपल्या प्रायश्चित्ताचे लाभ आपल्या शिष्यांवर ओतावेत. परंतु यहुदी पूर्ण अंधकारात सोडले गेले. तारण्याच्या योजनेविषयी त्यांना मिळू शकला असता असा सर्व प्रकाश त्यांनी गमावला, आणि तरीही ते त्यांच्या निरुपयोगी यज्ञांवर व अर्पणांवरच अवलंबून राहिले. स्वर्गीय पवित्रस्थानाने पृथ्वीवरील पवित्रस्थानाचे स्थान घेतले होते, तरीही त्या बदलाची त्यांना काहीही जाणीव नव्हती. म्हणून पवित्रस्थानातील ख्रिस्ताच्या मध्यस्थीपासून त्यांना काहीही लाभ होऊ शकला नाही.”

“यहुद्यांनी ख्रिस्ताला नाकारून व क्रूसावर खिळवून टाकण्यात जो मार्ग अवलंबिला, तो पाहून बरेच जण भयचकित होतात; आणि त्याच्या लज्जास्पद अपमानाचा इतिहास वाचताना त्यांना असे वाटते की ते त्याच्यावर प्रेम करतात, आणि पेत्राने जसे त्याला नाकारले तसे त्यांनी केले नसते, किंवा यहुद्यांनी जसे त्याला क्रूसावर चढविले तसे त्यांनी केले नसते. परंतु सर्वांच्या अंतःकरणांचे परीक्षण करणाऱ्या देवाने, त्यांनी येशूसाठी असल्याचे ज्या प्रेमाचा दावा केला, त्या प्रेमाची कसोटी लावली आहे. पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे स्वागत कसे होईल याकडे सर्व स्वर्गाने अत्यंत गाढ रसाने लक्ष ठेवले. परंतु येशूवर प्रेम करीत असल्याचा दावा करणारे, आणि क्रूसाची कथा वाचताना अश्रू ढाळणारे अनेक जण, त्याच्या आगमनाच्या शुभवर्तमानाची थड्डा करू लागले. आनंदाने संदेश स्वीकारण्याऐवजी त्यांनी तो भ्रम आहे असे घोषित केले. त्याच्या प्रगटीकरणावर प्रेम करणाऱ्यांचा त्यांनी द्वेष केला आणि त्यांना मंडळ्यांतून बाहेर काढले. ज्यांनी पहिला संदेश नाकारला, त्यांना दुसऱ्यापासून काही लाभ होऊ शकला नाही; तसेच मध्यरात्रीच्या घोषणेमुळेही त्यांना काही लाभ झाला नाही; कारण ती त्यांना विश्वासाने येशूसमवेत स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यास तयार करण्यासाठी होती. आणि पहिले दोन संदेश नाकारल्यामुळे त्यांनी आपली समज इतकी अंधारी करून टाकली आहे की परमपवित्र स्थानी जाण्याचा मार्ग दाखविणाऱ्या तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशात त्यांना कोणताही प्रकाश दिसत नाही. मी पाहिले की, जसे यहुद्यांनी येशूला क्रूसावर खिळविले, तसेच नामधारी मंडळ्यांनी या संदेशांना क्रूसावर खिळविले आहे; आणि म्हणूनच त्यांना परमपवित्र स्थानी जाणाऱ्या मार्गाचे काही ज्ञान नाही, आणि ते तेथील येशूच्या मध्यस्थीपासून काहीही लाभ घेऊ शकत नाहीत. जसे यहुदी आपले निरुपयोगी अर्पण करीत होते, तसेच हे लोक येशूने सोडून दिलेल्या त्या विभागाकडे आपली निरुपयोगी प्रार्थना अर्पण करतात; आणि या फसवणुकीवर संतुष्ट झालेला सैतान धार्मिक स्वरूप धारण करतो, आणि ख्रिस्ती असल्याचा दावा करणाऱ्या या लोकांची मने स्वतःकडे वळवितो, आपल्या सामर्थ्याने, आपल्या चिन्हांनी, आणि खोट्या अद्भुतकर्मांनी त्यांना आपल्या सापळ्यात घट्ट अडकविण्यासाठी कार्य करतो.” Early Writings, 258-261.

Early Writings या पुस्तकातील उतारे Future for America च्या सेवाकर्माद्वारे वारंवार शिकविण्यात आले आहेत. परंतु या उताऱ्यांद्वारे स्पष्ट होणारी काही सत्ये अशी आहेत की ती अद्याप लक्षात आलेली नाहीत.

मिलराइट चळवळीच्या इतिहासातील मार्गचिन्हे बायबलमधील अनेक सुधारक चळवळींवर स्थापित आहेत. प्रत्येक सुधारक चळवळीत आढळणाऱ्या या मार्गचिन्हांची काहीशी ओळख नसल्यास, एखाद्या संदेशाचे “आगमन” कधी होते आणि तो कधी “सामर्थ्यप्राप्त” होतो, या भेदाचे महत्त्व कोणाला समजणे फारसे संभवनीय नाही. तसेच, या समांतर सुधारक चळवळींची ओळख असलेल्या अनेकांनीही सुधारक चळवळींच्या विविध मार्गचिन्हांतील काही अत्यंत महत्त्वपूर्ण वैशिष्ट्ये दुर्लक्षित केलेली असण्याचीही शक्यता आहे.

अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभी घडलेल्या घटनांचे आणि अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी घडणाऱ्या घटनांचे प्रतिनिधित्व करणारे “सात गर्जना” हे, कृपाकाल संपण्याच्या अगोदर उघड केले जाणारे प्रकाश आहे. आम्हांस कळविण्यात आले आहे की “सात गर्जना” हे एकीकडे “पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांच्या अधीन घडून येणाऱ्या घटनांचे रेखांकन” दर्शवितात, आणि दुसरीकडे “क्रमाने प्रकट केल्या जाणाऱ्या भविष्यातील घटनांनाही” सूचित करतात. “सात गर्जना” यांमध्ये अल्फा आणि ओमेगा यांची सही अंतर्भूत आहे.

“पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांखाली” घडून आलेल्या “घटनांची रूपरेषा” ही तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाखाली घडणाऱ्या घटनांचे प्रतिरूप आहे. योहानास सात गडगडाटांनी उच्चारलेले लिहू नये अशी आज्ञा देण्यात आली, तेव्हा ती आज्ञा दानियेलास आपले पुस्तक मुद्रांकित करून बंद करण्यासाठी देण्यात आलेल्या आज्ञेचे प्रतिरूप होती; कारण आम्हांस कळविण्यात आले आहे की, “सात गडगडाटांनी आपले स्वर उच्चारल्यानंतर, लहान पुस्तकाविषयी योहानास दानियेलाप्रमाणे ही आज्ञा येते: ‘सात गडगडाटांनी जे उच्चारले ते मुद्रांकित करून बंद कर.’”

यहेज्केल आणि योहान हे दोघेही 1840 मध्ये पहिल्या देवदूताच्या सामर्थ्यप्रदानाच्या वेळी देवाच्या लोकांनी संदेश ग्रहण केल्याचे चित्रण करतात, आणि संदेष्टा यिर्मया हा पहिल्या देवदूताचा संदेश अपयशी ठरल्यासारखा दिसू लागला तेव्हा देवाच्या लोकांमध्ये जी निराशा उत्पन्न झाली तिचे चित्रण करतो.

तुझे शब्द मला सापडले, आणि मी ते खाऊन टाकले; आणि तुझे वचन माझ्या हृदयाचा आनंद व उल्हास झाले; कारण, हे सेनाधीश परमेश्वर देवा, मी तुझ्या नावाने ओळखला जातो. मी थट्टेखोरांच्या सभेत बसलो नाही, ना आनंद मानला; तुझ्या हातामुळे मी एकटाच बसलो; कारण तू मला संतापाने भरले आहेस. माझी वेदना निरंतर का आहे, आणि माझी जखम असाध्य का आहे, जी बरी होण्यास नकार देते? तू माझ्यासाठी अगदी फसव्या प्रवाहाप्रमाणे, आणि आटून जाणाऱ्या पाण्याप्रमाणे होशील काय? म्हणून परमेश्वर असे म्हणतो, जर तू परत फिरलास, तर मी तुला पुन्हा आणीन, आणि तू माझ्यासमोर उभा राहशील; आणि जर तू निकृष्टातून मौल्यवान वेगळे काढशील, तर तू माझ्या मुखासारखा होशील; त्यांनी तुझ्याकडे परत यावे, पण तू त्यांच्याकडे परत जाऊ नकोस. आणि मी तुला या लोकांसाठी तटबंद कांस्यभिंतीसारखा करीन; आणि ते तुझ्याविरुद्ध लढतील, पण ते तुझ्यावर जय मिळवणार नाहीत; कारण तुला वाचविण्यासाठी आणि तुला सोडविण्यासाठी मी तुझ्याबरोबर आहे, असे परमेश्वर म्हणतो. आणि मी तुला दुष्टांच्या हातातून सोडवीन, आणि भयंकरांच्या हातातून तुला मुक्त करीन. यिर्मया 15:16-21.

यिर्मयाला, योहान व यहेज्केल यांच्याप्रमाणे, त्या लहान पुस्तकातील शब्द सापडले होते, आणि त्यानेही तो संदेश खाल्ला होता; परंतु तो संदेश अपयशी ठरलेल्या संदेशात (पाणी) परिवर्तित झाला होता. जणू देवाने खोटे बोलले होते, असे वाटत होते—जे अर्थातच अशक्य आहे—परंतु “खोटेपणा” या आरोपामुळे हबक्कूकमध्ये दर्शविलेल्या पहिल्या मिलराइट निराशेच्या ठिकाणी यिर्मया कोठे उभा आहे, हे ओळखण्याची किल्ली मिळते.

मी माझ्या पहाऱ्यावर उभा राहीन, आणि बुरुजावर जाऊन उभा राहीन, आणि तो मला काय बोलेल हे पाहीन, आणि माझी ताडना झाल्यावर मी काय उत्तर देईन तेही पाहीन. तेव्हा परमेश्वराने मला उत्तर दिले आणि म्हणाला, दृष्टांत लिही, आणि तो पट्टिकांवर स्पष्टपणे कोर, म्हणजे जो तो वाचील तो धावत जाईल. कारण तो दृष्टांत नेमलेल्या काळासाठी अजून आहे; परंतु शेवटी तो बोलेल, आणि असत्य ठरणार नाही; तो उशीर करीत असल्यासारखा वाटला, तरी त्याची वाट पाहा; कारण तो नक्कीच येईल, तो विलंब करणार नाही. हबक्कूक 2:1-3.

पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे दर्शन 1843 च्या त्या अग्रदूतांच्या चार्टवर लिहिले गेले होते, जो देवाच्या “हाताने” निर्देशित करण्यात आला होता.

“मी पाहिले आहे की 1843 चा तक्ता प्रभूच्या हाताने मार्गदर्शित करण्यात आला होता, आणि तो बदलला जाऊ नये; की त्यातील आकडे जसे तो त्यांना असावेत असे इच्छित होता तसेच होते; की त्याचा हात त्यावर होता आणि काही आकड्यांतील एक चूक लपवून ठेवत होता, जेणेकरून कोणीही ती पाहू शकणार नव्हते, जोपर्यंत त्याचा हात दूर करण्यात आला नाही.” Early Writings, 74.

1843 चा “नियोजित काळ” चार्टवर प्रदर्शित करण्यात आला होता, आणि म्हणूनच त्याला 1843 चा चार्ट असे म्हटले जाते. हबक्कूकमधील “दर्शन लिहून ठेव, आणि फलकांवर ते स्पष्ट कर” या आज्ञेच्या परिपूर्तीत तो 1842 मध्ये प्रकाशित करण्यात आला. दर्शन “फलकांवर” स्पष्ट केले जाणे अपेक्षित होते; हा शब्द अनेकवचनी असल्याने, प्रभूने 1843 च्या चार्टवरील चुकीवरून आपला हात काढून घेतल्यानंतर ती 1850 च्या अग्रदूतांच्या चार्टवर दुरुस्त केली जाईल, हे त्यातून ओळख पटते. त्या चुकीमुळे पहिली निराशा उद्भवली, आणि यिर्मया त्यांचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यांनी 11 ऑगस्ट 1840 रोजी छोटे पुस्तक खाल्ले होते आणि 1843 चा नियोजित काळ अपयशी ठरल्यावर निराश झाले.

जेव्हा यिर्मयाने १८४० मध्ये ते छोटे पुस्तक खाल्ले, तेव्हा ते त्याच्या हृदयाचा “आनंद व हर्ष” होते; परंतु जेव्हा निराशा आली, तेव्हा तो पुढे “आनंदित” राहिला नाही, आणि देवाच्या “हातामुळे” तो “एकटाच बसला.” देवाच्या हाताने “काही आकड्यांतील एका चुकीवर” आच्छादन केले होते, आणि त्यामुळे यिर्मयाला देवाने खोटे बोलले असावे, अशी शक्यता विचारात घ्यावी लागली. यिर्मयाला दिलेले वचन असे होते की, जर तो आपल्या खिन्नतेतून “परत” आला, तर देव यिर्मयाला स्वतःच्या “मुखासारखा” करील. जर यिर्मया आपल्या निराशेतून देवाकडे परतला आणि त्याने ओळखले की तो दहा कुमारांच्या दृष्टांतातील विलंबाच्या काळात आहे, तर देव त्याचा उपयोग अशा मुखपत्राप्रमाणे करील, जे नेमक्या वेळी दृष्टांत कधी पूर्ण होईल आणि पुढे विलंब करणार नाही, हे दर्शवील.

ही तथ्ये येथे मांडण्याचा उद्देश हा आहे की, सर्व देवदूतांच्या संदेशांसह त्यांचे “आगमन” आणि “सामर्थ्यप्राप्ती” हे जीवन-मरणाचा संदेश सादर करतात, जो उपासकांच्या दोन वर्गांची निर्मिती करतो. हे तीन देवदूत म्हणजे प्रगतिशील परीक्षेच्या प्रक्रियेतील तीन पायऱ्या आहेत. आपल्या अभिप्रेत मुद्द्याकरिता अधिक महत्त्वाचे हे आहे की, १९८९ मध्ये “अंतकाळ” येण्याच्या थोड्याच काळानंतर, जेव्हा दानियेलच्या शेवटच्या सहा वचने उघडली गेली आणि न्यायाच्या समाप्तीची घोषणा झाली, तेव्हा सात मेघगर्जनांच्या समजुतीची ओळख झाली होती; तरीही तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासाच्या शेवटी सात मेघगर्जनांचे आणखी एक उघडणे आहे.

अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभीच्या इतिहासाची सुरुवात इ.स. १७९८ मध्ये पहिल्या देवदूताच्या उघडकीस येण्यापासून होते, आणि तो अशा एका सत्याच्या उघडकीस येण्याने समाप्त होतो, ज्यावर निराशा उत्पन्न व्हावी म्हणून प्रभूने आपला हात ठेवून ते झाकून ठेवले होते. त्यानंतर त्याने आपला हात काढून घेतला (म्हणजे ते उघड केले), आणि विलंबकाळाचा संदेश प्रकट केला.

अॅडव्हेंटिझमच्या समाप्तीचा इतिहास तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे १९८९ मध्ये झालेले उन्मोचन यापासून आरंभ होतो, आणि तो अशा एका सत्याच्या उन्मोचनाने समाप्त होतो की, निराशा उत्पन्न करण्यासाठी प्रभूने ज्यावर आपला हात ठेवला होता. आता तो आपला हात दूर करीत आहे, आणि अशा रीतीने पहिल्या निराशा व विलंबकाळाचा संदेश उन्मोचित करीत आहे. तो १८ जुलै २०२० चा उद्देश उन्मोचित करीत आहे.

म्हणून परमेश्वर असे म्हणतो, जर तू परतशील, तर मी तुला पुन्हा आणीन, आणि तू माझ्यासमोर उभा राहशील; आणि जर तू तुच्छापासून मौल्यवान वेगळे काढशील, तर तू माझ्या मुखासारखा होशील; त्यांनी तुझ्याकडे परतावे, परंतु तू त्यांच्याकडे परतू नकोस. आणि मी तुला या लोकांसाठी तटबंद पितळी भिंत करीन; आणि ते तुझ्याविरुद्ध लढतील, पण ते तुझ्यावर जय मिळवणार नाहीत; कारण तुला तारण्यासाठी व तुला सोडवण्यासाठी मी तुझ्याबरोबर आहे, असे परमेश्वर म्हणतो. आणि मी तुला दुष्टांच्या हातातून सोडवीन, आणि मी तुला भयंकरांच्या हातातून मुक्त करीन. यिर्मया 15:19-21.

